

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-04-2022

« El Senyor m'ha donat aquesta resposta: «En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder.» Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort.» (2 Co 12, 9-10).

Avui reflexionem sobre la virtut de la fortalesa. Encara que sigui Divendres Sant. Precisament perquè és Divendres Sant. Avui no és el dia de la feblesa total de Jesús, no és el dia de la desfeta. No! Avui és el dia que ell revela tota la seva força.

Joan Baptista –fort en el dejuni, en la renúncia, en la solitud, en la coherència– diu que Jesús és “més fort” que ell. L'Evangeli diu que l'únic fort és Jesús, perquè la seva força rau en la relació única que té amb el Pare. I d'aquesta relació sorgeix la força que és l'Esperit Sant, el que dona vida.

Jesús no es presenta com un heroi. Es diu a si mateix "dòcil i humil de cor". I és ell qui sent angoixa i tristesa a Getsemaní, demanant que passi el calze de la Passió. És precisament al moment extrem de la vida que treu del Pare la força per lliurar-se a les mans dels seus enemics. Perquè és aleshores quan brolla dels seus llavis la manera més afectuosa de dirigir-se al Pare: “Abbá, papa”. Sap que la voluntat del Pare és voluntat d'amor. Està segur d'això i s'hi lliura.

Per això Jesús és més fort que Joan Baptista. Per això Pau pot arribar a dir que pel màrtir - l'heroi cristià per excel·lència- la força està en la debilitat. El que és debilitat de Déu és més fort que els homes.. Déu ha escollit el feble del món per confondre els forts!

També podríem pensar que Jesús es mostra fort quan calma el mar embravint o quan ressuscita la filla de Jaire o el fill de la vídua de Naïm o Llätzer. Però precisament aquests miracles ens porten a allò que, en Crist, és la veritat que s'imposa a tot: Ell ha vençut la mort. La mort - l'experiència que cap de nosaltres no pot vèncer i davant la qual tots senten tota la seva fragilitat- és vençuda per Crist. Passant "dins la mort", Crist ressuscita per l'amor del Pare a la força de l'Esperit.

La creu i el patiment són un tresor preciós de l'Església. La veritable Església és l'Església dels màrtirs.

Però "el martiri es concedeix a uns quants, mentre que tots han d'estar preparats per confessar Crist davant dels homes, i seguir-lo en el camí de la creu a través de les persecucions, que mai falten a l'Església" (Lumen gentium, 42).

Potser, en el passat, posant massa accent al martiri com a acte extraordinari i suprem de la fortalesa cristiana, s'ha disminuït la importància de la fortalesa en els casos ordinaris, en allò

que és "el martiri de l'amor quotidià". És a dir, d'aquest testimoniatge coherent que tot cristià ha d'estar disposat a donar, cada dia, fins i tot a costa de sofriments i de greus sacrificis, en el compliment de la pròpia vocació, en el treball professional, lluitant per la pau i la justícia. .. Davant les múltiples dificultats que la fidelitat a l'ordre moral pot exigir, fins i tot en les circumstàncies més ordinàries, el cristià està cridat, amb la gràcia de Déu invocada en la pregària, a un compromís de vegades heroic, sostingut per la virtut de la fortalesa.

La fortalesa troba la seva darrera arrel en la resurrecció, perquè ens diu que cada instant de la nostra vida s'ha de remuntar a la fe i a l'esperança en Jesús. Cada cop que l'amor ens fa anar o trobar el camí de la creu, la resurrecció ens diu que podem ser forts, fins i tot en la nostra fragilitat, perquè sabem que la darrera paraula de la nostra vida no és ni la malaltia, ni la mort, ni la creu. L'última paraula de la nostra existència és com la primera: és l'amor. Perquè l'amor és donar la vida, i el Verb es va encarnar no pas per amor a la creu, sinó per donar la vida a l'home, perquè aquesta és la voluntat del Pare. I la resurrecció és aquesta vida.

Magdalena Aulina era una dona forta. Va practicar la virtut cardinal de la fortalesa en grau heroic, ja que va afrontar les dificultats i contrarietats de la vida amb gran valentia i confiança en Déu, sense abatre's ni entristir-se. Sempre mostrava serenitat davant dels judicis desfavorables, les incomprensions, els menyspreus, les calúmnies. Deia: "Si Déu vol i estima la seva Obra, respectarà sempre el seu pacte". I també: "Quan el Senyor ens demana alguna cosa, abans de res hem d'obeir-lo, en lloc de fer el que ens convé". I una altra vegada: "Com podríem mostrar la nostra fidelitat al Senyor, si tot sortís bé?".

Magdalena va viure crucificada i va morir crucificada. Les seves greus malalties no la van fer queixar-se ni descoratjar-se. Per contra, va mostrar una vitalitat sorprenent. S'havia ofert a Déu com a víctima, segura que la seva vocació era patir amb Crist víctima per amor. I va ser fidel al "Déu fort, sant, immortal", com resem avui.

